

ROARRR

KAPITEL 1

RRRRRRR!

Lyden brød stilheden i
klasseværelset. Det var den lyd, der skulle
blive startskuddet til de

TO VÆRSTE UGER I
HELE MIT LIV.

Vi havde IT-undervisning, og min bedste ven,
Daniel, kunne ikke vente med at vise mig et nyt,
skørt videoklip, han lige havde set på nettet. Det
var med en løve, der var gode venner med et

menneske, og som reddede hende fra en hyæne.
Jeg sagde, at han bare kunne sende mig en e-mail
med et link, så jeg kunne se det derhjemme. Jeg
var godt klar over, at vores IT-lærer, hr. Philpot,
ville gå fuldstændig *bananas*,
hvis han så os.

Men Daniel sagde bare: "Jeg kan ikke holde ud
at gå rundt **HELE** dagen uden at vise dig

det. Det varer
kun et minut."

Og så trykkede
han på "Play"
med det

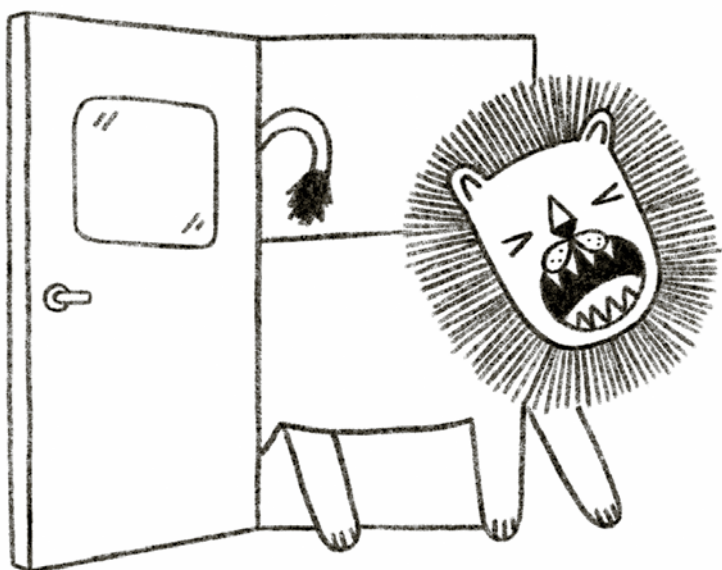
samme udtryk
i ansigtet, som
min lillebror,
Esa, har, når
han har slået

en prut og venter på, at alle skal lugte den. Men det var bare verdens **VÆRSTE** idé, fordi:

- Vi ikke må se videoer i timen.
- Vi glemte at tage hovedtelefoner på, så ALLE i klassen kunne høre det.
- Lydstyrken var skruet op på **(((MAKS)))**.

Ellie udstødte endda et skrig og sprang op fra sin stol, inden det gik op for hende, at det bare var en video. Jeg tænker, at hun må have troet, at der på en eller anden måde var kommet en rigtig løve ind gennem døren.

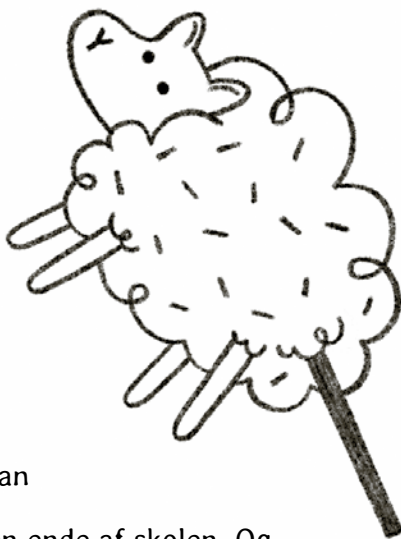

Vores bedste ven, Charlie, stirrede på os fra den anden ende af lokalet, hvor han arbejdede sammen med sin makker, Adam.

Hans øjne var
TRE gange så store,
som de plejer at være.

Hr. Philpot stirrede intenst på de få computere, der var i nærheden af os, for at finde ud af, hvem han skulle skælde ud.

I har ikke mødt hr. Philpot før, så lad mig lige fortælle lidt om ham. Kan I huske fru Crankshaw, vikaren, vi engang havde i stedet for vores elskede klasselærer, fru Hutchinson? Hende, der var virkelig led? Okay ... hr. Philpot får hende til at ligne et lille lam, der er dyppet i candyfloss og pyntet med krymmel.

Når hr. Philpot råber, kan man høre ham i den anden ende af skolen. Og selv når han ikke råber ad en, **ryster man stadig i bukserne.**

Det gode ved det er, at det kun sker en gang imellem. Ikke hele tiden. Det er det, der gør, at vi trods alt tør komme i skole. Det er, som om der er

nogle ting, som virkelig får ham til at gå amok, og andre ting irriterer ham knap så meget. Vi har ikke helt regnet ud, hvad det er endnu, men Charlie arbejder på sagen. Charlie er helt vild med matematik, og det er nok derfor, han ser mønstre og fælles faktorer i alting. Han siger: "Der må være en fællesnævner for alle de situationer, hvor hr. Philpot er eksploderet. Vi skal bare regne ud, hvad det er, så vi

**ALDRIG NOGENSINDE
KOMMER TIL AT
gøre det."**

Men i tilfældet med videoen var jeg ret sikker på, at vi havde gjort det. Jeg kiggede på Daniel og så rædslen i hans øjne, da hr. Philpot kom hen imod os med lange,

hurtige skridt. Engang var Daniel en rigtig **BALLADEMAGER**, men det har han lagt bag sig. Han har ikke fået skældud i meget lang tid, og jeg ved, at det gør ham glad. Men nu ville han ende nede på viceinspektørens kontor, ligesom han ALTID gjorde, før vi blev venner.

Jeg kunne se en tåre trille ned ad hans kind, da han lagde hænderne for ørerne for at være klar til

hr. Philpots raserianfald, og jeg vidste, at jeg måtte gøre noget ...